

Marxilais-leniniläinen yhteiskuntatieteen seura ry:n Teesit

Työväenluokka ja valtio

Proletariaatti eli kapitalistisen yhteiskunnan työväenluokka on se yhteiskunnallinen kerros, joka johtaa sosialistista vallankumousta. Työväenluokkaan kuuluu kapitalismissa ihmisten suuri enemmistö. Ainoastaan työväenluokka voi johtaa sitä historiallista taistelua, joka käydään riisto- ja alistussuhteiden täydelliseksi ja lopulliseksi hävittämiseksi.

Kapitalistinen tuotantotapa ja näin ollen kapitalistinen valtio sisältää porvariston ja työväenluokan välisen sovittamattoman (*antagonistisen*) ristiriidan. Tämä ristiriita voidaan poistaa ainoastaan työväenluokan vallankumouksen kautta, jossa proletariaatti syrjäyttää porvariston luokkavallan valtiossa ja perustaa sen tilalle proletaarisen valtion. Tästä työväenluokan valtiosta käytetään nimitystä proletariaatin diktatuuri. Proletariaatin diktatuuri on työläisten rajoittamatonta valtaa ylitse porvariston ja muiden taantumuksellisten kerrosten.

Jokainen valtio on marxilaisen käsityksen mukaan aina jonkin yhteiskuntaluokan käsissä oleva väkivalta- ja alistamiskoneisto. Riisto- ja alistussuhteet voidaan lopettaa vain lakkauttamalla valtio. Valtiota ei voida hävittää kerralla, vaan se kuoleutuu kommunistisen vallankumouksen edetessä. Jotta valtio voi kuoleutua, täytyy myös yhteiskuntaluokkien kadota. Tällöin myös luokkavalta ja luokkadiktatuuri käy mahdottomaksi.

Neuvostoliitossa tehtiin perustavanlaatuinen virhe arvioitaessa valtion olemusta. Nikita Hrushtshovin kaudesta lähtien Neuvostoliitossa nähtiin proletariaatin diktatuuri tarpeettomaksi. NKP omaksui virheellisen ajatuksen siitä, että kommunismiin on mahdollista siirtyä valtiossa ja sen sisällä. NKP alkoi puhua “koko kansan valtiosta”. Sen sijaan, että Neuvostoliitossa olisi valtiokoneistoa purettu, se vahvistui ja byrokratisoitui jatkuvasti. Neuvostovaltio ei enää palvellut työväenluokkaa vaan uutta nousevaa porvaristoa ja byrokraattista kerrostumaa. Toisaalta ei valtiota (proletariaatin diktatuuria) voida kokonaan lakkauttaa niin kauan kuin on olemassa kapitalistisia valtioita.

Kiinan kansantasavalta on ajautunut pitkälti samaan tilanteeseen kuin Neuvostoliitto. Kiinassa tosin kapitalisoituminen on kommunistisen puolueen johdolla viety vielä pidemmälle kuin mihin se Neuvostoliitossa pääsi ennen NKP:n totaalista vararikkoa ja koko Neuvostoliiton hajottamista. Kiinan kansantasavalta ei ole enää sosialistinen marxilaisessa mielessä. Kiinassa ei toteuteta proletariaatin diktatuuria, vaan vallan on kaapannut revisionistinen ja porvaristoa palveleva kerros. Kapitalistit siirtävät tuotantolaitoksia Kiinaan kapitalistisista maista voittoja maksimoidakseen. Jos Kiina olisi aito työläisvaltio, ei siellä olisi mahdollista riistää enemmän lisäarvoa kuin kapitalismissa. Kiinassa siis kommunistisen puolueen luvalla työläisiä riistetään ankarammin kuin ns. länsimaisissa kapitalistivaltioissa.

Kaiken kaikkiaan valtio on aina luokkadiktatuuria. Kapitalismi on porvariston diktatuuria ja sosialismi on proletariaatin diktatuuria. Sosialismin, eli proletariaatin diktatuurin, ja kommunismin välillä ei ole niinkään “koko kansan valtioita” tai muuta erityistä valtiomuotoa.

Kommunistinen puolue

Jotta vallankumous toteutuisi, tarvitsee myös työväenluokka oman johtajansa. Kommunistinen puolue toimii työväenluokan etujoukkona. Vain kurinalainen ja organisoitunut marxilais-leniniläinen puolue pystyy viemään vallankumouksen loppuun asti. Sen pitää tukeutua työväenluokkaan, luottaa sen voimaan ja kykyihin vallankumouksessa eikä se saa asettua proletariaatin yläpuolelle tai laahustaa sen perässä.

Pelkällä julistautumisella ei puoletta tehdä aidosti kommunistiseksi - marxilais-leniniläiseksi. Jos puolue julistautuu kommunistiseksi tekemättä kommunistista työtä työväenluokan parissa, se ei tule menestymään. Silloin se jää proletariaatin ulkopuoliseksi, kuppikuntaiseksi joukoksi, joka ei pysty saavuttamaan työväenluokan luottamusta. Se menestyy proletariaatin keskuudessa vain työtä ja agitaatiota tekemällä, mutta se ei saa tyytyä pelkkään jäsenhankintaan. Puolueen on koulutettava jokaisesta jäsenestään marxisti-leninisti ja luokkataistelun johtaja, joten sen tulee kasvattaa jatkuvasti sekä omaansa että joukkojen tietoisuutta. Vain näin puolue pääsee eroon passiivisuudesta eikä siitä tule byrokraattinen. Kommunistisen puolueen jokaisen jäsenen on oltava kaaderi, puolueen sotilas.

Puolueen on oltava elävä organisaatio, eli sen on osattava toimia kaikissa luokkataistelun tilanteissa niiden vaatimalla tavalla. Jos se ei siihen pysty, ei se voi viedä vallankumousta loppuun. Puolueen ja sen jäsenten on osattava erottaa ne ajanjaksot, milloin pääoaino on julkisessa- ja milloin maanalaisessa toiminnassa. Se ei saa nostaa kumpaakaan työtä toisen yläpuolelle. Jos näin käy, puolue jämähtää muotoonsa, muuttuu dogmaattiseksi ja se hylkää vallankumouksellisen käytännön sekä historiallisen tarkoituksensa kommunistisena puolueena. Sen pitää jatkuvasti olla valmis

olosuhteiden muutokseen. Puolueen tulee aina pystyä toimimaan vallankumouksellista työväenluokkaa johtavana etujoukkona olosuhteiden määräämällä tavalla.

Imperialismi

Vallankumouksen, kansojen vapauden sekä yleensä edistyksen päävihollinen on imperialismi. Ehdoton kriteeri minkä tahansa liikkeen edistyksellistä roolia arvioitaessa on sen tosiasiallinen suhde imperialismiin. Käsitukset, joiden mukaan imperialismi jollakin tavalla jatkaisi kapitalismin edistyksellistä roolia historiassa, ovat virheellisiä. Sellaisia ovat esimerkiksi Kautskyn “ultraimperialismin” toisinto, post-moderni teoria globaalista Imperiumista. Sen mukaan Imperiumi kehittyy blokeista vapaaksi hallitsijaksi ja näin poistaa imperialismin sisäiset ristiriidat. Mikään edistyksellinen liike ei millään tekosyillä voi tarjota tukeaan imperialismille, esim. julistamalla “puolueettomuutta” imperialismin ja kansojen välisissä konflikteissa.

Imperialismin ristiriidat synnyttävät yhä kärjistyvää taistelua kansojen vapautumiseksi alistetusta ja riistetyistä asemasta. Vapautusliikkeet ja vapautussodat eivät ole kadonneet. Niitä käydään joka päivä kaikkialla maapallolla, mm. Afganistanissa, Filippiineillä, Intiassa, Irakissa, Kolumbiassa, Kurdistanissa, Nepalissa, Palestiinassa, Perussa, Pohjois-Irlannissa jne. Nämä kamppailut ja sodat eivät ole ainoastaan oikeutettuja, vaan myös välttämättömiä. Sen vuoksi, jotta kansojen itsemääräämisoikeus saavutetaan ja imperialistinen maailmanjärjestelmä hajotetaan. Kansojen yhdistyminen käy imperialismista irtaantumisen kautta.

Kolme imperialismin valtakeskusta ovat Amerikan Yhdysvallat, EU ja Japani. Minkään imperialistisen blokin tukeminen verukkeella, että se olisi vastavoima toiselle, on taantumuksellista

ja kansojen itsemääräämisoikeutta loukkaavaa. Suomi kuuluu imperialismiin leiriin EU-jäsenyytensä kautta. Suomen kapitalistiluokka on siis osallisena imperialismiin harjoittamaan maailman kansojen riistoon. Sen vuoksi vaatimus EU:sta irtaantumiseksi suuntautuu sekä EU:ta itseään että Suomen kapitalistiluokan elintärkeitä etuja vastaan. Vaikka EU:sta irtaantuminen voidaan pinnallisesti katsoa käsittämään eristäytymiseksi muista kansoista, on se vain irtaantumista Eurooppakeskeisyydestä. Tosiasiallisesti se on liittymistä maailman kansojen enemmistön piiriin. Vaatimus EU:sta irtaantumiseksi on internationalistinen tunnus. Se viimekädessä ajaa myös Euroopan työväenluokan yhtenäisyyttä maailman proletariaatin ja alistettujen kansojen rintamassa.

Sellaiset imperialismiin vastavoimiksi kutsutut liikkeet kuin Maailman sosiaalifoorumi tai Attac ovat itse asiassa imperialistien tuella perustettu kanavoimaan ihmisten viha imperialismille turvalliseen liikehdintään. Niillä ei ole yhtenäistä päämäärää realistisista keinoista puhumattakaan. Tällaiset liikkeet ovat vain omiaan taittamaan kärjen imperialismiin vastaiselta taistelulta.

Opportunismi

Oikeisto-oppotunismi, josta käytetään usein nimitystä *revisionismi*, hajotti toisen internationaalisen sata vuotta sitten. Sama tapahtui maailman kommunistisessa liikkeessä puolivuosisataa myöhemmin modernin revisionismin päästyä vallalle NKP:ssä sekä monissa muissa johtavissa kommunistisissa ja työväenpuolueissa. Kommunistista liikettä hajottivat - ja edelleen hajottavat - erilaiset revisionistiset opit. Sellaisia ovat rauhanomaisen sosialismin siirtymisen teorian korottaminen yleiseksi strategiaksi, teoria rauhanomaisesta rinnakkainelosta imperialismiin ja sosialismin

välisenä liennytyksenä, marxilaisen valtio-opin vääristely ja sen tuloksena proletariaatin diktatuurin hylkääminen.

Revisionismin valtaansa Neuvostoliitossa pysäytti yhteiskunnan sosialistisen kehityksen ja aloitti proletariaatin diktatuurin purkamisen. Kun tuotantovoimat kuitenkin jatkoivat kehittymistään, jäivät tuotantosuhteet jälkeen. Tähän ristiriitaan revisionistinen johto ei vastannut kehittämällä pidemmälle sosialistisia tuotantosuhteita. Päinvastoin se palautti asteittain kapitalistisia tuotantosuhteita. Niitä olivat mm. tuotantovälineiden tavaraluonne, voitto tuotannon ohjaajana ja keskitetyn taloudellisen suunnitelman heikentyminen yritysten johdon itsenäisyyden lisääntyessä. Näin alkoivat kasvaa reaaliosialismin sisällä sen kaatumiseen johtaneet objektiiviset tekijät ja luokkavoimat.

Hrushtshovin kaudella maailman kommunistinen liike jakaantui kahtia. Marxilais-leniniläiset puolueet arvostelivat oikeista lähtökohdista NKP:n revisionistista politiikkaa ja kykenivät ennustamaan kapitalismin palautumisen Neuvostoliitossa ja sen liittolaismaissa. Kuitenkin revisionismi sai yliotteen NKP:ta seuranneista kommunistisista ja työväenpuolueista. Näin katosi selustatuki myös vallassa säilyneiltä marxilais-leniniläisiltä puolueilta. Kiinan kommunistinen puolue kamppaili opportunistia vastaan sekä kansainvälisellä areenalla että sisäisesti, muttei onnistunut torjumaan vastavallankumouksen hyökkäystä omissa riveissäänkään.

Toisella opportunistin lajilla, vasemmisto-opportunistilla (eli *dogmatismilla*), on taipumus vältellä reformismia pidättäytymällä parlamentaarista toiminnasta. Yleisin keino tähän vasemmisto-opportunisteilla on vaalien boikotoiminen. Eräät kommunistiset puolueet boikotoivat EU:n parlamenttivaaleja. Vaaliboikottia voidaan kuitenkin käyttää aseena vain silloin, kun kansanjoukot ovat kommunistien johdettavissa ja alhainen äänestysprosentti,

äänestämättömyys, johtuu kommunistien kampanjasta. Tällöin on kyseessä aktiivinen boikotti. Tämän ajatuksen esitti myös Lenin arvioidessaan kommunistien toiminnan suhdetta parlamentaarismiin. Nyt päinvastoin alhaiset äänestysprosentit ovat osoituksia ihmisten passiivisuudesta ja alhaisesta tietoisuustasosta.

Trotskin nimeen vannova liike on tätä nykyä hajallaan sekä järjestöllisesti että ideologisesti. On siis lähes mahdotonta enää puhua mistään tietyistä "trotskilaisesta linjasta" tai kannasta aikamme kysymyksiin. Siispä on tyydyttävä tekemään yleistyksiä, sillä lukuisat ja toinen toistaan pienemmät trotskilaiset ryhmittymät eivät ansaitse kunkin arvioimista erikseen. Näitä kymmeniä "neljänsiä internationaaleja" yhdistävänä tekijänä näyttäytyy perinteinen vastustus sosialismin rakentamiselle yhdessä maassa. Lisäksi ne tuomitsevat ns. "stalinismin", eli koko kommunistisen liikkeen mukaan lukien oikeisto-revisionistiset suuntaukset. Trotskilaisen liikkeen kiihtynyttä hajaannusta Trotskin kuoleman jälkeen selittää pitkälti se, että ainoa perusluonteeltaan lahkolaista liikettä koossapitävä voima oli Trotskin persoona.

1990-luvun lopulla trotskilainen liike rantautui Suomeen. Kuten tyypillistä, myöskään Suomessa trotskilaisuus ei ole levinnyt opiskelijapiirien ulkopuolelle. Se ei siis suoraan vaikuta työväenliikkeessä. Se kuitenkin verottaa potentiaalista vallankumouksellista nuorisoa, eivätkä marxilais-leniniläiset voi jättää sitä huomioimatta. Trotskilaiset ryhmät myös sotkevat jo muutenkin hämärtynyttä kuvaa marxismista ja leninismistä. Heidän toimintansa on omiaan etäännyttämään joukkoja kommunistisesta liikkeestä.

Marxismi-leninismi

Tieteellisen sosialismin perustan laskivat Marx ja Engels. Siksi sitä kutsutaan marxismiksi. Kapitalismin monopolistinen kehitys johti kuitenkin monopolikapitalismiin ja kapitalistinen maailmanjärjestelmä kehittyi laadullisesti uuteen, imperialismin vaiheeseen. Lenin analysoi tätä kehitystä tullen näin kohottaneeksi tieteellisen sosialismin imperialismin aikakautta vastaavalle tasolle. Näin kehittyi leninismi.

Marxismi-leninismi on nimensä mukaisesti marxismin ja leninismin, eli Marxin, Engelsin ja Leninin perustavanlaatuisten töiden muodostama, vallankumouksellinen teoria ja toimintaohje. Marxismi-leninismi ei kuitenkaan ole pysähtynyt vaan jatkuvasti kehittyvä aate. Sen filosofinen ydin on dialektinen materialismi. Dialektinen metodi on läsnä kaikissa sen sovellutuksissa ja osaluilla, kuten esimerkiksi historiatieteessä, valtio-opissa ja kansantaloustieteessä. Dialektinen materialismi on elävä ja kehittyvä vallankumouksellinen teoria, jota sovelletaan kuhunkin tilanteeseen irrottamatta ilmiöitä asiayhteydestään ja suhtautuen pelottomasti ja ennakkoluulottomasti tosiasioihin.

Marxisti-leninistejä syytetään dogmaatikoiksi. Vain suhtautumalla itse dogmaattisesti marxismi-leninismiin voi sen tulkita dogmaattiseksi opiksi. Usein marxismi-leninismiä kritisoidessa väitetään kritiikin kohdistuvan vain yhden henkilön, Leninin, marxismin tulkintaa vastaan. Lukemattomat esimerkit osoittavat kuitenkin, että samat kriitikot hyökkäävät tosiasiasa marxismin ydintä, vallankumouksellisuutta ja proletariaatin diktatuuria vastaan. Sanalla sanoen, on nostettava kunniaan marxilainen tulkinta marxismista. Lenin taisteli opportunistia vastaan, ja marxilais-leniniläiset tulevat aina taistelemaan sitä vastaan. Opportunismi rehottaa edelleen maailman kommunistisessa liikkeessä.